ПЕРЕЦЬ

№ 4 РІК ВИДАННЯ XV КИЇВ. ЛЮТИЙ 1955 ЦІНА 1 КРБ.

ЩО ТАКЕ КУКУРУДЗА?

Наочний посібник для короткозорих діячів...

Мал. В. ГЛИВЕНКА
та О. КОЗЮРЕНКА

ЗАРЕМОНТУВАЛИСЯ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

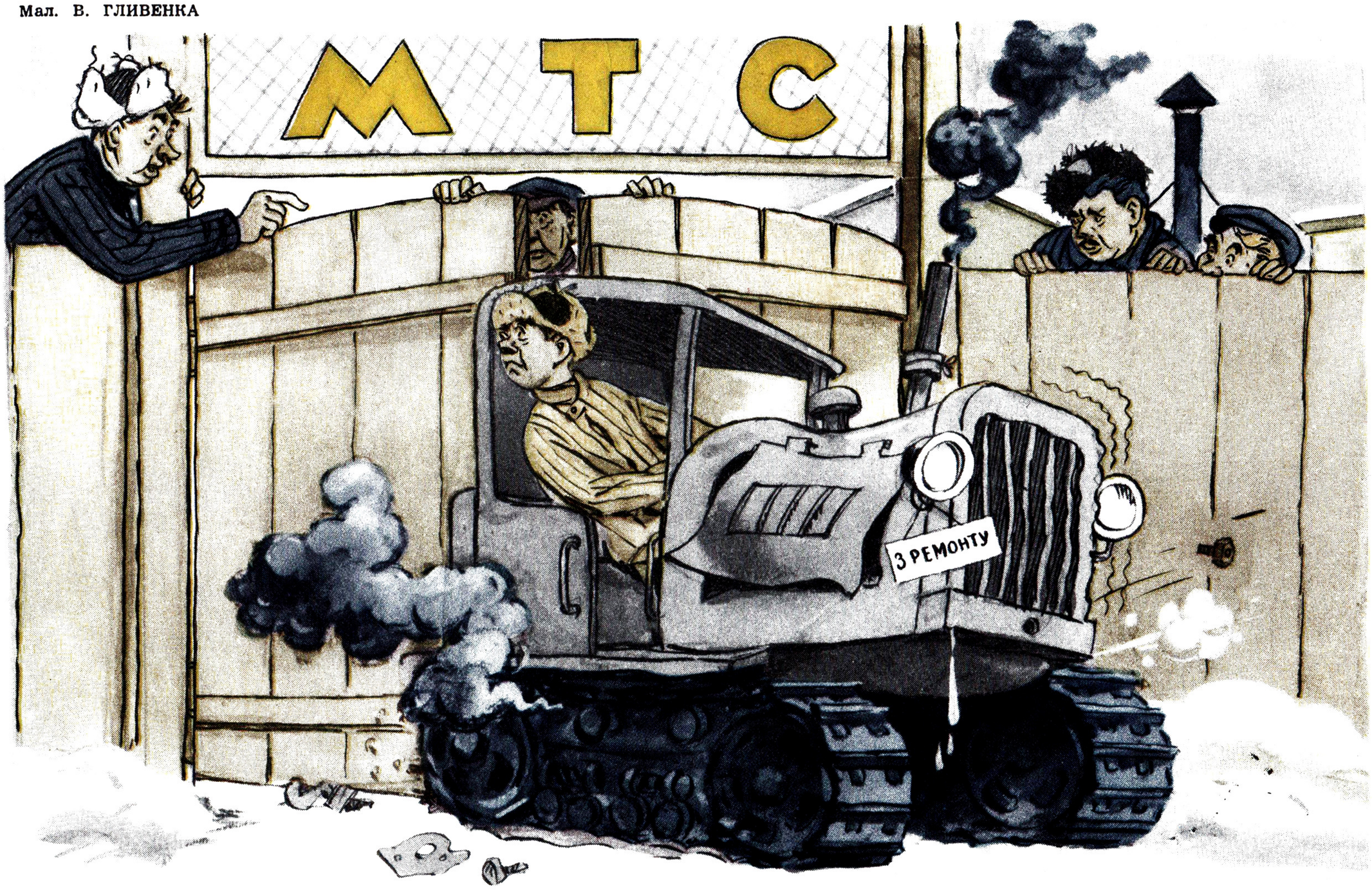

— Ану, хлопці, відіпхніть його вбік, дайте випустити з ремонту ще один трактор!

НЕВЕСЕЛА ПРИКМЕТА

Мал. С. САМУМА

Зав. комунгоспом. — Ну, тепер жди розносу за водопостачання — молодиця з порожніми відрами дорогу перейшла.

Павло КЛЮЧИНА

Байка ПРО ТХОРА І КРИТИКУ

Тхора — начальника — Їжак критикував.
Цілком заслужено колов його, шпигав.
І Тхір не гнівався.
О, ні! В заключнім слові
Він навіть дякував за виступ Їжакові.
Та ще й просив (свідомість, бач, яка!)
В помічники йому обрати Їжака.
Всі звірі загули: «Оце по-діловому.
Що не кажіть, а Тхір наш — молодець!»
(Початок добрий... А який кінець?
Це в голову й не стукнуло нікому).

Обрали Їжака в помічники...
Та радості в тім мало. Навпаки:
Пройшло два дні — він був з роботи знятий,
Бо в апараті... скоротились штати.

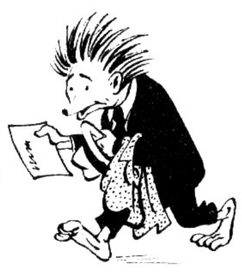

Їжак назад подався на свій склад
(Він складом тим завідував до цього),
Та місця не було для нього —
Сидів Тхорів там брат.
Йде до Тхора Їжак. Та той, як пень, байдужий:
«Нічого не зроблю. Нема роботи, друже».
Ні в сих, ні в тих зостався наш Їжак.

Що ж, хитро зроблено. Буває й так...

Остап ВИШНЯ

УДАЙБУДИ

Ви, мабуть, були на будівництві Каховської гідроелектростанції?

Не були?

Коли не були, то в журналах та в газетах фото бачили?

Правда, грандіозне будівництво?

Перемички, котловани, електрика, бетон, гудрон, веселий народ і веселі пісні...

Каховка — на Дніпрі.

У сивий Дніпро вливається сивувата річка Сула, а вже Сула приймає в себе чудесну, тихомрійну, казково-колискову річку Удай, з очеретяно-осоковими берегами, із задумливими над водою вербами...

А які були в Удаї щуки! А язі! А соми!

Як гнався, кажуть, Віщий Олег за печенігами, підскочив до Удаю, а печеніги бігли лісом і дуже, кажуть, прудко, так він, Олег, щоб перерізати їм шлях, кинувся на човнах по Удаю. Не наздожене. Закинули неводи, наловили сомів, язів та щук... І що придумали? Сома у човнах у корінь, дві щуки на пристяжку, а язі — на винос: наздогнали — і на капусту печенігів порубали. Із сомів, та із щук, та з язів наварили юшки і добре після січі пополуднували.

Отака була риба в Удаї...

Ну, гаразд...

А причім тут Дніпро, Каховка, будівництво Каховської гідроелектростанції?

Де — Удай, а де — Каховка?! «Где Днепр,— где имение?»

Так повинні ви знати, що на тихомрійному Удаї тепер теж провадиться велике будівництво.

І коли Каховське будівництво має на меті добробут народу, то «Удайбуди» мають зовсім протилежну ціль — вони по-хижацькому нищать народне добро.

Чому ми говоримо «Удайбуди», а не «Удайбуд»?

Бо коли на Дніпрі в районі Каховки народ споруджує одну дамбу, то на Удаї споруджено загат-дамб проти кожного села по п'ять, а то й більше...

Мета цих «Удайбудів» — виловити, винищити дощенту, по-звірячому «зничтожити» нащадків отих самих сомів, щук та язів, що ними колись Віщий Олег печенігів був випередив.

У Прилуцькому районі, по Удаю, від села Переволочної до села Рибці (відстань не велика!) перегачено річку в шести, а то й більше, місцях.

Загати пороблено капітальні. Щоправда, без арматури, без бетону, проте всі загати («язи» — ще так вони звуться) побудовано з добірного будівельного лісу: з дубини, з сосни, вільхи і т. ін., скріплено добрими залізними скобами-гаками, над якими кріпко потрудилися ковалі.

Це тільки між селами Переволочною й Рибцями.

А в інших місцях? Та таке ж саме коїться і в інших місцях на Удаю.

Бідолашній рибі нікуди поткнутися.

Взимку, особливо під час придухи, рибу ту виловлюється сотнями центнерів, велику і малу, живу й неживу. Великою й живою спекулюється, а малою та неживою годують свиней, птицю і т. ін.

Хто ж ці хижаки?

Це — безсовісні рибалки й не рибалки із сіл Рибці, Леляки, Красляни, Варва, Подище.

Рибу — глушать. Хто? 18 серпня 1954 року глушив рибу мешканець села Переволочної Федот Гунька. Та хіба тільки він сам?

В районі урочища Сокільня, між селами Ладаном та Полонки, від основного річища Удаю вбік попрокопувані канави. Для чого? Під час придухи риба кидається в ці канави дихнути свіжим повітрям, бо там є джерела... Там їй і кінець. Із тих канав хижаки вигрібають заморену рибу...

Канави оберігаються, щоб, не дай бог, хтось «чужий» не зазіхнув на «їхнє» добро...

А спробуйте зауважити, присоромити...

— Іди, йди! Що — кілка забажав?! Хазяїн знайшовся!

Не знайдете ви вже в цих місцях на Удаї ні сомів, ні щук, ні язів, що їх можна було б у човен запрягти... Винищили!

...Удай, ліси й луки над Удаєм кишать браконьєрами.

В недозволений час, недозволеними способами винищують браконьєри і птицю, і звіра.

Полювання 1954 року дозволено, як ми знаємо, з 21 листопада.

31 жовтня бачили мешканця села Подище Михайла Бабенка з убитим зайцем.

Того ж таки 31 жовтня бачили у мешканця Валківського хутора Данила Білана три свіжі лисичачі шкірки.

Таке враження, що на Прилуччині хижакам і браконьєрам нема ніякого спину.

...А про це все, між іншим, писано і районному прокуророві, і голові районної Ради товариства мисливців та рибалок.

А що ж вони?

Очевидно так: «Писала, мовляв, писака...».

«ДБАЙЛИВИЙ» АНТИМЕХАНІЗАТОР

Мал. БЕ-ША

— Чому у вас вручну працюють?
— Бережемо механізми.

У багатьох магазинах роблять хорошу справу: репродукції з картин перед продажем вставляють у рами. Але часом буває так, що підганяють не рами до картин, а навпаки. Так, наприклад, у магазині Київського облкниготоргу № 61 картину Непринцева «Відпочинок після бою» обрізали до того, що з одного персонажа в рамці залишилося півголови.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

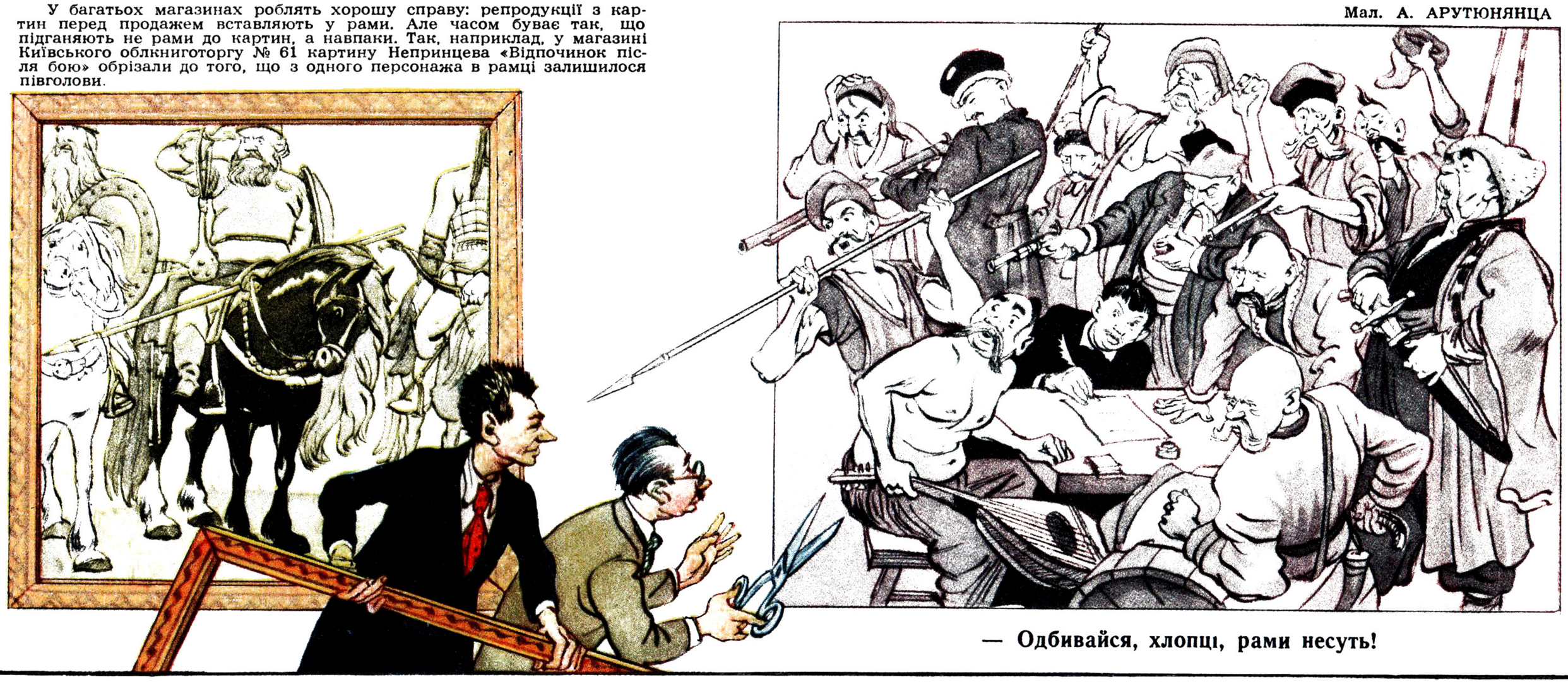

— Одбивайся, хлопці, рами несуть!

ХАТА СКРАЮ

Там, де кінчається вулиця Кірова, біля стрімкого яру, за строкатими черепичними дахами, за городами й садками, виросла недавно похмура хата з високими димарями, обгороджена міцними кам'яними мурами.

В одному з документів, які мали узаконити появу цієї споруди на світ, писалося так:

«Секретареві Запорізького міськкому КП України.

Запорізьке БМУ «М'ясохолодпромбуду» просить сприяти перед головним архітектором міста про виділення земельної ділянки під забудову двоквартирного котеджу в районі міста Запоріжжя...

Запорізьке БМУ на 1953 рік має виділені кошти в сумі 100 тисяч карбованців, які забезпечують будівництво двоквартирного котеджу».

Минуло кілька місяців — і виросла оселя, розділена на дві половини. В одній половині поселився начальник управління Іван Гнатович Цеунов, у другій — завідуючий автогаражем БМУ Гольдшміт.

І живуть вони тепер за високими мурованими парканами. Перший — як король, другий — як кум королю.

Влетіла ця садиба державі в істинно «королівську» суму. Вона з своїми парканами й воротами з'їла 278 тисяч карбованців!

Як же це сталося? Як же так склалося, що, маючи 100 тисяч карбованців на побудову котеджу, м'ясохолодбудівські зодчі примудрилися воздвигнути тристатисячну хату? Щоб відповісти на це питання, варто навести одну цитату з Вільяма Шекспіра. Шекспір, як відомо, дуже добре на королях розумівся.

Герой п'єси «Генріх IV» лорд Бардольф чітко сформулював одну з вічних будівельних істин. Він так повчав:

— Щоб ставить дім,
Вивчаєм грунт, план креслимо детальний
І витрати по розмірах ми лічим.
Коли ж кошторис кошти перевищить,
Ми план міняєм, зменшуємо розмір,
Чи й думку про будову відкидаєм...

У Івана Гнатовича подібні премудрості полетіли шкибертом. З усіх земельних ділянок, які можна було одержати в Запоріжжі, він обрав для забудови найгіршу, зате найближчу до центра міста.

Пішли на ту ділянку спеціалісти, підлеглі Іванові Гнатовичу, вивчили грунт, склали кошториса і самі жахнулися: кошторис кошти перевищив удвічі з гаком.

— Нічого,— втішав їх начальник управління.— У главку нашому, хвалити бога, не скнари сидять. Сотня тисяч — це для них не гроші...

І справді, у главку не довго торгувалися: з легкістю надзвичайною підмахнули кошторис на 209 тисяч. Але Іван Гнатович і на цьому не вгамувався. Він розпорядився розсунути стіни котеджу ще на кільканадцять метрів. Спеціалісти усе перелічили, переміряли і скомпонували остаточний кошторис на 278 тисяч карбованців. Багата вийшла хата!

На самий лише благоустрій пішло до ста тисяч карбованців: брукована дорога, прокладена до начальникового порога, з'їла півтора десятка тисяч карбованців, близько двадцяти семи тисяч влетіло у паркан і в ворота, «підсипки» та «підмостки» проковтнули десятки тисяч карбованців. Якби за таку велику суму побудував собі хату якийсь недотепа — індивідуальний забудівник, у ній можна було б відкрити музей-заповідник з величезною вивіскою: «Хата марнотрата».

А оскільки ця споруда належить будівельно-монтажному управлінню, то вона майже нікого в Запоріжжі не дивує і не вражає.

— Ну, що ж,— кажуть запорізькі стражі порядку і законності.— Будівельні надмірності в даному факті мають місце, але зловживань ми не вбачаємо...

Не дивно, що начальник виробничо-технічного відділу управління Дукова Поліна Григорівна вихваляється:

— Ми нічого не порушили! Нас уже перевіряли і контролери, і ревізори, і з райкому, і з прокуратури... І все в порядку!..

Обласна прокуратура, дійсно, перевіряла. І дійсно нічого не виявила. Людям, яких обурило марнотратство Цеунова, виконуючий обов'язки прокурора Запорізької області т. Штукін відповів так:

«На будівництво будинку і його благоустрій справді витрачено багато коштів, але кошторис затверджено заступником начальника «Головм'ясомолбуду» т. Бобильовим».

Мовляв, затверджено — і наша хата скраю...

Так, чого доброго, може дійти до того, що в один прекрасний день т. Штукін підпише таку бумагу:

«Начальник Розкидайло дійсно побудував хлів для кози, який дійсно дорого коштує — 789 тис. 097 крб., але у нього є дозвіл на це начальника «Сарайваляйбуду» Прошляпенка».

Не зацікавився досі по-справжньому будівельними «надмірностями» Цеунова і Сталінський райком партії. Той самий райком, що міститься, до речі, в недавно збудованому великому двоповерховому будинку, який самим своїм виглядом може свідчити, що Цеунов — безсоромний марнотрат. Разів у чотири він більший за цеуновську хату, а дорожчий всього на... 2 тисячі карбованців: на його побудову пішло 280 тисяч карбованців.

...У той час, коли цеуновський особняк тільки народжувався, у протилежному кінці міста заграв ясними віконцями новенький будиночок з мансардою. Чепурний, веселий, біленький, як голуб, виріс він у людей на виду, на бульварі Вінтера, недалечко від Дніпра-Славути.

Дах на ньому — як червона шапочка, мансардочка — як цяцька, верандочка кришталевоблискуча.

Будував його завод ім. Кірова.

Для кого будував?

Ясно, для кого... Для заводу.

І раптом — здрастуйте! Поселяється в тому будиночку сам директор заводу т. Сінченко Омелян Андрійович з родиною. Поселяється та й живе. Живе місяць, живе ще трохи. Аж раптом викликають директора його найвищі начальники на колегію, у міністерство.

— З новосіллям вас! — поздоровляють там.

— Спасибі. Того й вам бажаємо.

— Скільки коштує для заводу гніздечко ваше? — запитують на колегії.

— Та щось небагато, — відповідає наш новосел.— Чи 170, чи 180 тисяч...

— А чи не жирно буде вам жити у такій дешевинці? — цікавиться колегія.

— Та наче нічого...— заїкається директор і то біліє, як алюміній, то червоніє, як мідь.

— А садок у вас є? — допитується колегія.

— Ні, не встиг ще завести...

— Так ми вам заведем,— великодушно обіцяє колегія.

І що ви думаєте? Завели...

Забрав наш новосел речі на плечі та й подався в стару свою квартиру.

А в будиночку тому тепер повно дітей. Граються, забавляються, аж мансарда гуде.

Дитячий садок відкрився.

От як допомогла колегія чоловікові! Просто, дружньо і по-хазяйському.

А Цеунову Івану Гнатовичу, на жаль, ніхто не хоче допомогти.

Місцеві організації вважають, що вони до нього близького відношення не мають, бо він, бач, діяч «союзного підпорядкування».

Вважають, що їхня хата скраю.

П. ГЛАЗОВИЙ.

м. Запоріжжя.

Кіновибрики

СЦЕНАРІЙ ДОКУМЕНТАЛЬНОЇ КОМЕДІЇ В П'ЯТИ ЧАСТИНАХ

ЧАСТИНА ПЕРША

Спалахнув екран... У машині, з написом на борту «Кінопересувка», сидять двоє: кіномеханік Іван Городиський і моторист Микола Коровай. До них підходить поважний чолов'яга — завідуючий Бобровицьким (Чернігівщина) районним відділом культури т. Миколаєнко. Кашлянув. Питає:

— Куди, хлопці, зібралися?

ГОРОДИСЬКИЙ. У село Свиридовець.

МИКОЛАЄНКО. А що вертіти-крутити будете?

КОРОВАЙ. «Щасливий фініш»!

ЗАТЕМНЕННЯ. Крупним планом, на весь екран розпливається благодушна усмішка районного кінофікатора.

МИКОЛАЄНКО. Ну, то даю старт! Щасливого фінішу!

ЗАТЕМНЕННЯ.

На екрані — приміщення якогось буфету. На столику порожні пляшки. Городиський обняв Коровая. Обидва плямкають губами, а потім заспівують:

«Шумел камыш,
Деревья гнулись,
А ночка темная была!...»

ЗАТЕМНЕННЯ.

Біля клубу села Свиридовець гнуться од вітру дерева. Гнуться і їжаться від холоду школярі. Ждуть.

ШКОЛЯР. Казали, о 4-й годині почнеться, а вже сім.

ДРУГИЙ ШКОЛЯР. Я ще раз подивлюся. (Лізе по драбині на покрівлю ганочка. Прикладає долоню до лоба. Вдивляється. Вигукує: «Їдуть, їдуть!»).

ЗАТЕМНЕННЯ.

Городиський і Коровай рачкують до кінобудки. Напис крупним планом — «Фінішували!» (Повне затемнення... у них в очах).

Мигнуло! В переповненому залі гасне світло. Чути чмихання движка. Чмихнув раз, чмихнув два. І затих.

ЗАТЕМНЕННЯ.

З віконця кінобудки висувається розпатлана голова кіномеханіка Городиського.

ГОРОДИСЬКИЙ. Дорогі дєтки! Оголошується велика перерва, бо Коровай, замість горілки, чи то пак, замість бензину, залив у мотор воду!

Мигнуло! Вулицями села діти розходяться по домівках.

ЗАТЕМНЕННЯ.

Городиський і Коровай, обнявшись, сплять у кінобудці під апаратурою.

КРУПНИМ ПЛАНОМ. На весь екран розпливається благодушна усмішка бобровицького кінофікатора Миколаєнка.

ЧАСТИНА ДРУГА

Місто Джанкой. Кінотеатр «Ударник». У залі повно людей. Чути, як на вулиці, за вікнами лупить дощ. Гасне світло.

Засяяв екран!.. На ньому — широкий степ. На високі соняшники, кукурудзу сіє рясний літній дощ...

ЗАТЕМНЕННЯ.

В центрі залу сидять огрядний мужчина (можливо, командировочний працівник Міністерства культури) і тоненька дамочка.

ДАМОЧКА. Надворі дощ, на екрані дощ. Ви знаєте, Петре Семеновичу, їй-богу, мені вже вода за шию ллється...

МУЖЧИНА. Що ви, Антоніно Федорівно! (Мацає себе за шию). А втім... мені теж ніби здалося...

Дамочка верещить «У-ух!» і розкриває парасольку.

МУЖЧИНА. Заспокойтесь, дорога! Це ж ілюзіон! Техніка! Он у стереокіно — птиці прямо над головою літають...

ДАМОЧКА. Який там у чорта ілюзіон, коли в мене вже води повні черевики!..

Стеля кінотеатру. З вентиляційної труби летить вода. Мужчина ховається під парасольку, підхоплює дамочку і тікає з залу.

ЗАТЕМНЕННЯ. Кабінет директора кінотеатру «Ударник». Директор кричить комусь у телефонну трубку: «План культурного обслуговування глядачів підскочив різко вгору, майже до стелі! Але ми на досягнутому не зупиняємося!».

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

Село Трипілля, Артемівського району, Сталінської області. Суцільне затемнення і ніякого проблиску, бо кіно тут не буває роками. Та й при цьому затемненні — ясно видно кричущу бездіяльність районного відділу культури.

ЧАСТИНА ЧЕТВЕРТА

Знову Сталінська область, Володарський район, радгосп «Диктатура».

Екран темний. У залі світло. Перед невдоволеними глядачами стоїть кіномеханік.

КІНОМЕХАНІК. Я не винуват. Винувата шпонка! Старався молотком її пришпандьорити, а вона й вилетіла.

ГОЛОСИ. А як же із «Святом святого Йоргена»?

КІНОМЕХАНІК. Докручу завтра!

ЗАТЕМНЕННЯ. День. Другий. Настає вечір.

Біля клубу (крупним планом) оголошення: «Сьогодні «Операція «Б». У приміщення нікого не пускають. Глядачі тикають контролеру позавчорашні квитки.

КОНТРОЛЕР. Ач, які хитрі! На один квиток хочете дві картини дивитися. Ідіть у касу, нам план виконувати треба.

ЗАТЕМНЕННЯ. Глядачі від каси прямують у зал, розміщуються. Ждуть годину, другу, бо нема десь кіномеханіка.

ЗАТЕМНЕННЯ. У клубі з'являється завідуючий районним відділом культури т. Сиротюк.

ГОЛОС. Спасибі вам, що приїхали! Може, наведете порядок.

СИРОТЮК. Товариші! Трапилась помилка: «Операція «Б» запланована у другому селі, а не тут. А план — закон! Нам його виконувати треба!..

ЗАТЕМНЕННЯ. Сиротюк поклав апарат на машину і «газонув», аж курява на дорозі встала.

ЗАТЕМНЕННЯ на цілісінький місяць.

ЧАСТИНА П'ЯТА

Ще раз Сталінська область. Амвросіївський район. З різних сіл їдуть до Успенської МТС механізатори, трактористи.

ЗАТЕМНЕННЯ. Клуб МТС. 22 грудня. Перед трактористами з'являється директор станції.

ДИРЕКТОР. Товариші! Ми скликали вас у дуже важливій справі. От-от, з години на годину, до нас має приїхати кінопересувка № 486 і ми будемо дивитися фільм «Вузловий метод ремонту тракторів».

Ждуть у залі трактористи, ждуть надворі підводи. Ждуть годину, ждуть три, ждуть п'ять...

ЗАТЕМНЕННЯ (на екрані і надворі). Директор будить глядачів. Мигнуло!.. Тими ж дорогами пливуть назад підводи.

ЗАТЕМНЕННЯ.

28 грудня. Директор з'являється перед трактористами у тому ж залі.

ДИРЕКТОР (радісно). Їдуть! Уважно, товариші, дивіться картину. Нам же треба детально знати «вузловий метод».

Блиснув екран. На ньому засяяли слова: «Весна», кінокомедія з участю Л. Орлової»...

ЗАТЕМНЕННЯ. 2 січня 1955 року, У залі ті ж трактористи і директор.

ДИРЕКТОР. Нарешті, товариші, сьогодні ми подивимось «Вузловий метод ремонту». Я давав телеграму в обласне управління культури. Дзвонили з району, що кінопересувка виїхала.

Блиснув екран. На ньому спалахнули слова: «Весна», кінокомедія з участю Л. Орлової».

Глядачі виходять із залу. На екрані з'являється тракторист.

ТРАКТОРИСТ. Отака воно комедія з кінокомедією!

* * *

На екрані, крупним планом, оббиті цератою двері. На дверях табличка: «Заступник міністра культури Мазепа І. І.».

До кабінету заходить Перець. Назустріч йому з-за столу підводиться т. Мазепа.

ПЕРЕЦЬ. Здоровенькі були, вельмишановний Іван Ілліч. Розгляньте, будь ласка, мій кіносценарій і, як заступник міністра культури, заступіться за справжню культуру і викореніть отаке безкультур'я в роботі кінопересувок.

С. ОЛІЙНИК.

Ілюстрації БЕ-ША

НІЧОГО НОВОГО...

Мал. В. ШУНЬКА

— Сподіваюсь, панове, ви вже ознайомилися з новими планами канцлера Аденауера?
— Так точно, гер генерал, ще двадцять років тому.

Нотатки про їхні порядки

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ БИТИХ

У Карлсруе (Західна Німеччина), в так званому «історичному відділі» американської окупаційної армії биті гітлерівські генерали зліпили нову енциклопедію, в якій узагальнили свій досвід війни проти Радянського Союзу. Досвід той виявився таким великим, що енциклопедія розпухла до 94-х томів.

Але в жодному томі немає згадки про те, чим закінчилася війна. Випало з енциклопедії саме те, про що треба було б пам'ятати не тільки недобитим «теоретикам», які задумали свій гіркий досвід популяризувати, а й біснуватим практикам, які збираються той досвід запозичити.

НАУКА Й ДОЛАРИ

Крім студентів, які часто виходять з університетів невігласами, у США є ще одна категорія дипломованих неуків. Це сини грошовитих батьків. Прокунявши «повний курс» університету, вони купують собі за долари дипломи про вищу освіту...

На це скандальне явище звернули увагу навіть місцеві власті півдня США, де особливо процвітає така «наука».

Американські газети опублікували таку телеграму агентства Юнайтед пресс:

«Джексон. Міссісіпі. На засіданні федеральних зборів штату Міссісіпі депутати Арлін Медфорд і Дексер Лі внесли законопроект, за яким видача університетських дипломів студентам, що не вміють ні читати, ні писати, розглядатиметься, як серйозний злочин».

Навряд чи щось допоможе і цей закон. У США, як відомо, для долара закон не писано.

НЕБЕЗПЕЧНІ ЕМОЦІЇ

За повідомленням агентства Ассошіейтед пресс, одна релігійна англійська місіс наклала на себе руки. Всю вину за свою смерть вона звалила на «лукавого», який спокусив її «согрішити язиком», тобто, просто кажучи, збрехати.

Коментуючи цей випадок, деякі англійські газети вважають, що «якби подібні емоції хвилювали державних діячів Англії, то британський парламент давно б уже перетворився на суцільне кладовище».

Здійснюючи проамериканську політику, іракський уряд Нурі Саїда закрив 190 газет і журналів, заборонив діяльність організацій прихильників миру, спілки демократичної молоді, кинув у тюрми тисячі людей.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

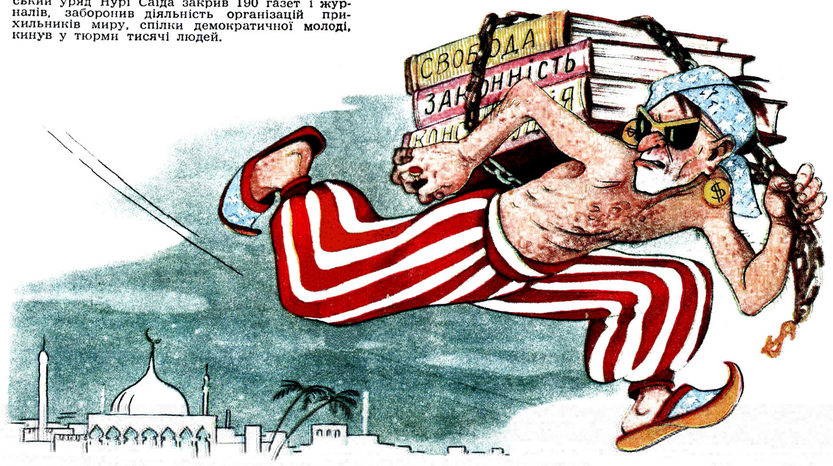

БАГДАДСЬКИЙ ЗЛОДІЙ
(з вашінгтонської зграї)

Джозеф КЛАРК

ЩО ТАКЕ ХУЛІГАНСТВО?

Дружина другого секретаря американського посольства в СРСР пані Соммерлет ударила по обличчю російського робітника. Радянський уряд розцінив цей вчинок, як хуліганство. Тим, хто, може, не знає, що росіяни розуміють під словом «хуліганство», ми рекомендуємо познайомитися з фактами, наведеними в книзі колишнього начальника кореспондентського пункту агентства Ассошіейтед пресс у Москві Едді Гілмора.

У книзі «Я і моя дружина», опублікованій після повернення у США, Гілмор розповідає про деякі «дурисвітські» вибрики співробітників американського та деяких інших посольств західних держав у Москві, очевидцем яких він був сам.

На чотирьох лише сторінках своєї книги (185—188) Едді Гілмор наводить такі факти:

«Американський сержант обскріб позолоту у танцювальному залі московського ресторану «Гранд-отель». Після цього він збив з ніг офіціанта, який ніс у руках дорогу п'ятнадцятифунтову вазу».

«Англійський полковник і королівський кур'єр виносили з московського ресторану «Савой» бронзову статую Венери. Коли їх затримали при виході, обидва сказали, що їм сподобалась статуя й вони йдуть до директора ресторану спитати, чи він бува не продасть цей твір мистецтва».

«На різдво в одній церкві американському морякові впали в око позолочені тарілочки. Поки його не зупинили, він встиг розбити сім тарілочок».

«Розсердившись на американського майора, американський капітан вистрелив у нього із автоматичного пістолета крізь зачинені двері й поранив його».

«Американський й англійський кореспонденти побили один одного тільки за те, що ніяк не могли домовитись, хто перший буде розмовляти по прямому проводу».

Але й це ще далеко не всі факти...
Є в кого-небудь запитання?
Чи, може, все зрозуміло й так?

(З газети «ДЕЙЛІ УОРКЕР» — Нью-Йорк).

Мал. К. АГНІТА

Інтервенція у Гватемалі й напад на Коста-Ріку організовані американськими імперіалістами, які захищають інтереси відомої монополії «Юнайтед Фрут компані».

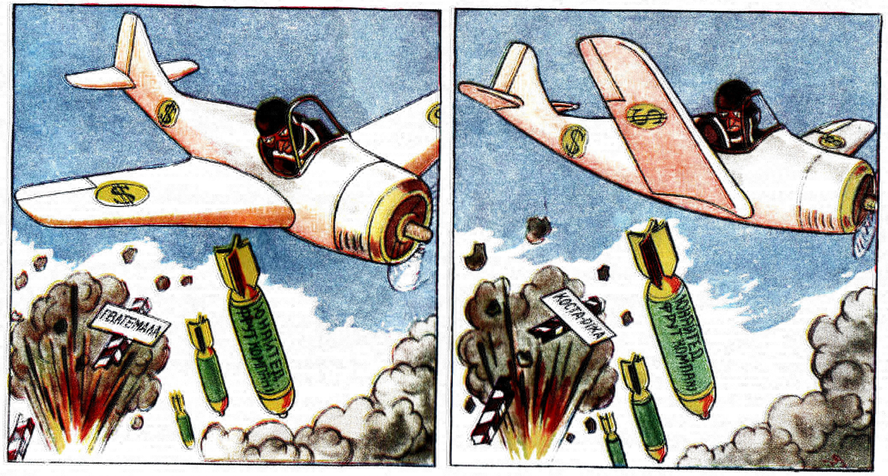

ОДНОГО ПОЛЯ ЯГОДИ

Нотатки про їхні порядки

СВЯТІ ШПИКИ

Недавно у США в штаті Сент Луїс федеральний суд розглядав справу двох служителів церкви — Обалдаха Джонса та Ернста Шоммеля. Вони обвинувачували один одного в належності до комуністичної партії.

Святі отці не шкодували ні красномовства, ні «документальних доказів», щоб довести, що один із них небезпечний комуніст. І раптом, о конфуз! У процесі судового слідства виявилося, що і преподобний Обалдах Джонс і святий Ернст Шоммель є звичайні платні шпики — агенти горезвісного ФБР. Полюючи на комуністів, вони уполювали самих себе.

Які ще коментарі потрібні до цієї картини!

ВИДНО!

У місті Такома (штат Вашінгтон, США) недавно провадилась перевірка лояльності вчителів комісією в справі антиамериканської діяльності.

Одна з працівниць цієї комісії заявила кореспондентові газети «Такома Ньюс Трібюн»:

— Нас ніхто не обдурить. Ми з першого погляду пізнаємо комуністів. У них — худорляві обличчя, вони носять окуляри в грубій оправі...

Що можна сказати про це тонке «психологічне» спостереження?

Краще, ніж сказано в народному прислів'ї, не придумаєш.

Видно птицю по польоту... А дурепу — по її заяві.

ЇХНІЙ ЄДИНИЙ ГРІХ

У західнонімецькому журналі «Нойєр Форвертс» розповідається про те, що в програму іспанських шкіл катехізис введено, як обов'язковий предмет. Катехізис той не зовсім звичайний. У ньому подаються не самі лише релігійні премудрості, а й розтлумачуються в формі запитань і відповідей питання суспільного життя.

Наприклад, на куце запитання: «Скільки є на світі нових гріхів?» — дається довжелезна відповідь:

«Найтяжчих нових гріхів є тринадцять. Це — матеріалізм, дарвінізм, атеїзм, пантеїзм, деїзм, раціоналізм, протестантизм, соціалізм, комунізм, синдикалізм, лібералізм, модернізм і масонство».

Авторів цього катехізису навряд чи можна звинуватити у багатьох гріхах. Гріх у них один-єдиний. І називається він просто — кретинізм.

ПРО КИТАЙСЬКИЙ ОСТРІВ ТАЙВАНЬ ТА ПРО АМЕРИКАНСЬКУ «ПОЗИЦІЮ СИЛИ»

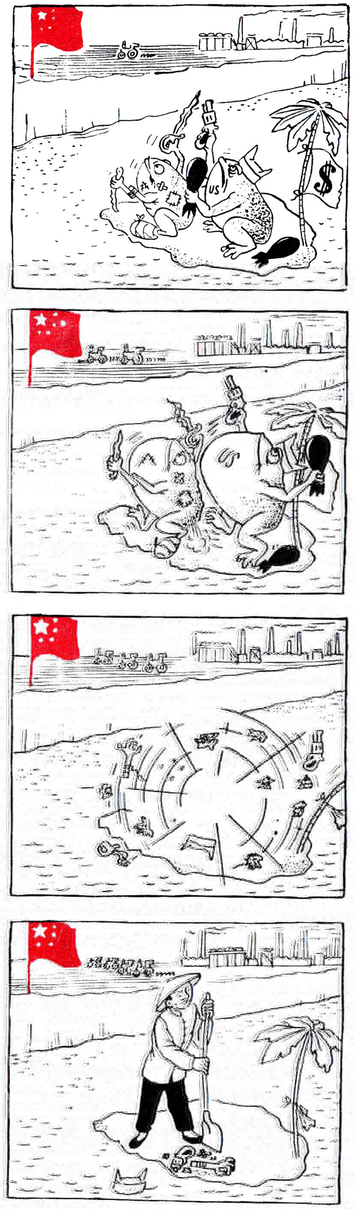

З німецької газети «Тегліхе Рундшау» (Берлін).

АРІСТОФАН

МИР

(УРИВОК З КОМЕДІЇ)

Цього року прогресивні люди всього світу відзначають 2400-річчя з дня народження великого старогрецького драматурга Арістофана. У своїх кращих комедіях («Мир», «Лісістрата») Арістофан виступав проти воєн, нещадно висміював ворогів миру.

Нижче друкуємо уривок з комедії «Мир».

Збирається народ. Входять Коваль і Гончар.

Коваль

Де, де Тригей?

Тригей

Ось тут я! Жарю рябчиків!

Коваль

Тригею, друже любий! Скільки радості
Приніс ти нам, вернувши Мир! Ніхто іще
І за півдрахми кіс не купував у нас,
А нині по п'ять драхм я за косу беру.
Тепер три драхми навіть глечик коштує.
Прийми ж від нас косу найкращу в дар, Тригей,
Візьми і глек, бери і це! Без плати все!
Ми розжились в торгівлі. І тому тепер
На це весілля всі прийшли з дарунками.

Тригей

Спасибі вам! Складіть усе і в дім ідіть!

(Виходять Коваль і Гончар. Входять Зброяр і Списороб).

На гулянку скоріше! Подивіться-но:
Зброяр підходить. Злий він, бісом дивиться.

Зброяр

Ай-ай, Тригей! Мене ти розорив ущент!

Тригей

Чого ти, бідний? Рве тебе шоломом?

Зброяр

І ремесло і хліб відняв у мене ти,
Нашкодив ти і майстру-списоробові!

Тригей

За пару цих султанів скільки просиш ти?

Зброяр

А що даси?

Тригей

Що дам? Ій-богу, совісно,
Але, щоб не робити собі віники,
Три мірки фіг тобі дам за обидва я,
Сміття тепер змітатиму султанами.

Зброяр

Зайди у двір і фіг три мірки винеси!
Щонебудь краще взять, ніж пропадати їм!

(Тригей змітає з столу султанами, потім кидає їх сердито).

Тригей

Геть забери! Візьми нікчемний мотлох цей!
З султанів цих волосся висипається.
За погань навіть фіги я не дам тобі!

(Б'є Зброяра. Той тікає. Вбігає Панцирщик).

Панцирщик

Куди подіну цей чудовий панцир я
Карбований? Аж десять мін він коштує!

Тригей

На ньому збитку, друже, ти не матимеш.
За ту ж ціну його куплю у тебе я.
Мені стульчак твій панцир замінятиме.

. . . . . .

(Вбігає Трубач з трубою в руках).

Трубач

А як з трубою бойовою будемо?
За неї я віддав аж шістдесят п'ять драхм.

Тригей

У трубку цю рідкого ми свинцю наллєм,
Маленьку палку угорі причепимо
І коттаб* вийде — кращого не знайдете.

Трубач

Ти все кепкуєш?

Тригей

Ось тобі порада ще:
Налий свинцю в трубу свою, як сказано,
Повісь грузило на кінець, вірьовкою
Перев'яжи як слід — то безмін матимеш,
Ним домочадцям фіги будеш важити.

(Б'є Трубача. Той тікає. Вбігає Шоломщик).

Шоломщик

Мене зарізав без ножа, безжалісний!
Я цілу міну заплатив недавно ще
За ці шоломи. А тепер? Кому продам?

Тригей

Біжи і спробуй їх продать єгиптянам!
Вони проносне будуть в них розміщувать.

(Входить Списороб).

Списороб

Ой, ой, біда, Шоломщику! Пропали ми!

Тригей

Яке там лихо трапилось?

Списороб

Запитуєш...
Кому тепер шоломи продаватиме?

Тригей

Такі-ось держаки ти припасуй до них,
Товар цей піде краще, ти повір мені!

Шоломщик

Ідем, Списоробе, звідси!

Тригей

Почекай лишень!
Списи купити хочу в твого друга я.

Списороб

А що даси?

Тригей

Перепиляй їх надвоє.
Візьму для частоколу по сто штук на гріш.

Списороб

Ідем звідсіль, ідем, бо тут глузують з нас!

(Виходять. З дому вибігають діти).

Тригей

Гостей моїх синочки он ідуть сюди.
Напевне, тут їм проспівати хочеться
Нові пісні, недавно ними вивчені.
Гей-гей, хлопчино! Що співати думаєш?
Іди сюди, я хочу пісню слухати!

Син Ламаха (співає)

Ми «Воїнів озброєних» співаєм.

Тригей (перебиває його)

Почекай-но!
Де ж ті вояки? Ти про що співаєш?
Мир повернувся в край наш. Ах ти ж неук!

Син Ламаха (продовжує)

«Тільки-но зблизились воїни, кинувшись в битву безстрашно,
Стукнулись зразу щитами, брязнула мідь обладунків».

Тригей

«Стукнулись», кажеш, щитами? Більш про щити ані слова!

Син Ламаха (продовжує)

«Воїнів стогін почувся, а там — тріумфують герої...»

Тригей

Що це ще? «Воїнів стогін»? Клянусь Діонисом, завиєш,
Далі як будеш співати про стогін і брязкання міді!

Син Ламаха

Ну, так про що ж заспівать? Підкажи, чого хочеш від мене?

Тригей

Та хоч про те, як «порізали потім биків» і так далі.

Син Ламаха

«Порізали потім биків, розпрягли своїх коней,
Стомлених, потом покритих. Наситившись добре війною...»

Тригей

Добре! «Війною наситившись, всі налягли на печеню».
Можеш співати про те, як, наситившись, їли й гуляли!

Син Ламаха (співає)

«Та, відпочивши, взялись вони знову...»

Тригей

Певно, за пісню?

Син Ламаха (співає)

«Кинулись знову до вежі з криком звитяжним шаленим»...

Тригей

Щоб луснув ти, хлопчисько, разом з битвами!
Одне лиш знаєш — про війну. Ти хто і чий?

Син Ламаха

Хто я?

Тригей

Ти, звісно, свідок Зевс!

Син Ламаха

Син Ламаха.

Тригей

Ага! Ага!
Слухати зовсім не дивно мені, що ти — чадо погане
Ламахів-мамахів, всяких нищителів, головорізів.
Йди геть! Пісні твої для списоносців.
А де іще тут чадо Клеонімове?

(До другого хлопця)

Ти залишись, співай нам! Знаю, про війну
Не заспіває син отця розумного!

* Коттаб — гра, якою розважалися стародавні греки на бенкетах.

З ВЕЛИКОЇ ХМАРИ...

У колгосп ім. Жданова, Краснолиманського району, поспішали шефи з Горлівки. Їхня машина вискочила на берег Дінця і спинилась під деревами. До машини бігли діти, яких завжди зустрінеш біля річки. Після першого знайомства почалася «прес-конференція».

— А що, козаки, давно дощу у вас не було? — звернувся до дітей найогрядніший з приїжджих.

— З весни, дядю! — хором відповіли «козаки».

— А що ж колгоспники роблять? — поцікавився приїжджий.

— Поливають помідори та капусту, бо сонце здорово пряжить.

— Чуєте? — звернувся до своїх супутників найогрядніший.— Треба виручати підшефних.

— Давайте спершу покупаємось, щоб трохи прохолонути. А то згарячу ще зайвого наобіцяємо,— запропонував інший.

Купалися довго. Поїхали в колгосп, як добре проголодалися.

Голова колгоспу ім. Жданова т. Вишемирський, секретар парторганізації т. Слаута і всі колгоспники радо вітали шефів — керівників Горлівської центральної збагачувальної фабрики.

Від щирої зустрічі, від купання і доброго обіду настрій у шефів був чудесний.

— Дорогі товариші! — почав промову начальник збагачувальної фабрики Ліфшиць Григорій Львович.— Сказано, що ми не можемо ждати милостей від природи. Адже в нашому славному Донбасі така могутня техніка!.. Ми можемо примусити природу, щоб вона дала все, що нам треба. Що таке дощ? Вода, товариші! Але вода прохана. То її густо, то — дуже пусто. Ми повинні покласти цьому край! Ми спорудимо вам дощувальну установку. Не я буду! Ми гарантуємо вам небувалий урожай!

Наговорившись досхочу, шефи поїхали. Тільки й бачили їх...

Добре, що колгоспники не ждали шефського дощу і своїми силами поливали город. То й одержали високий урожай капусти й помідорів.

Хотіли колгоспники зустрітися з своїми шефами восени, щоб хоч почастувати їх помідорами, які виросли без дощу Ліфшиця. Не приїхали. Ждали зимою, щоб квашеною капустою пригостити. Не з'явилися.

— А все ж таки вони приїдуть,— кажуть деякі колгоспники.— Вони збудують нам зрошувальну систему. Хіба ще так будемо городи поливати!

— О, заливати вони вміють! Чули вже, — відповідають інші.— Приїдуть, як вода в Дінці нагріється...

Хто з них правду каже — весна покаже.

В. ПАЗУШКО.

Сталінська область.

ДЕЛІКАТНИЙ БЮРОКРАТ

Мал. Л. КАПЛАНА

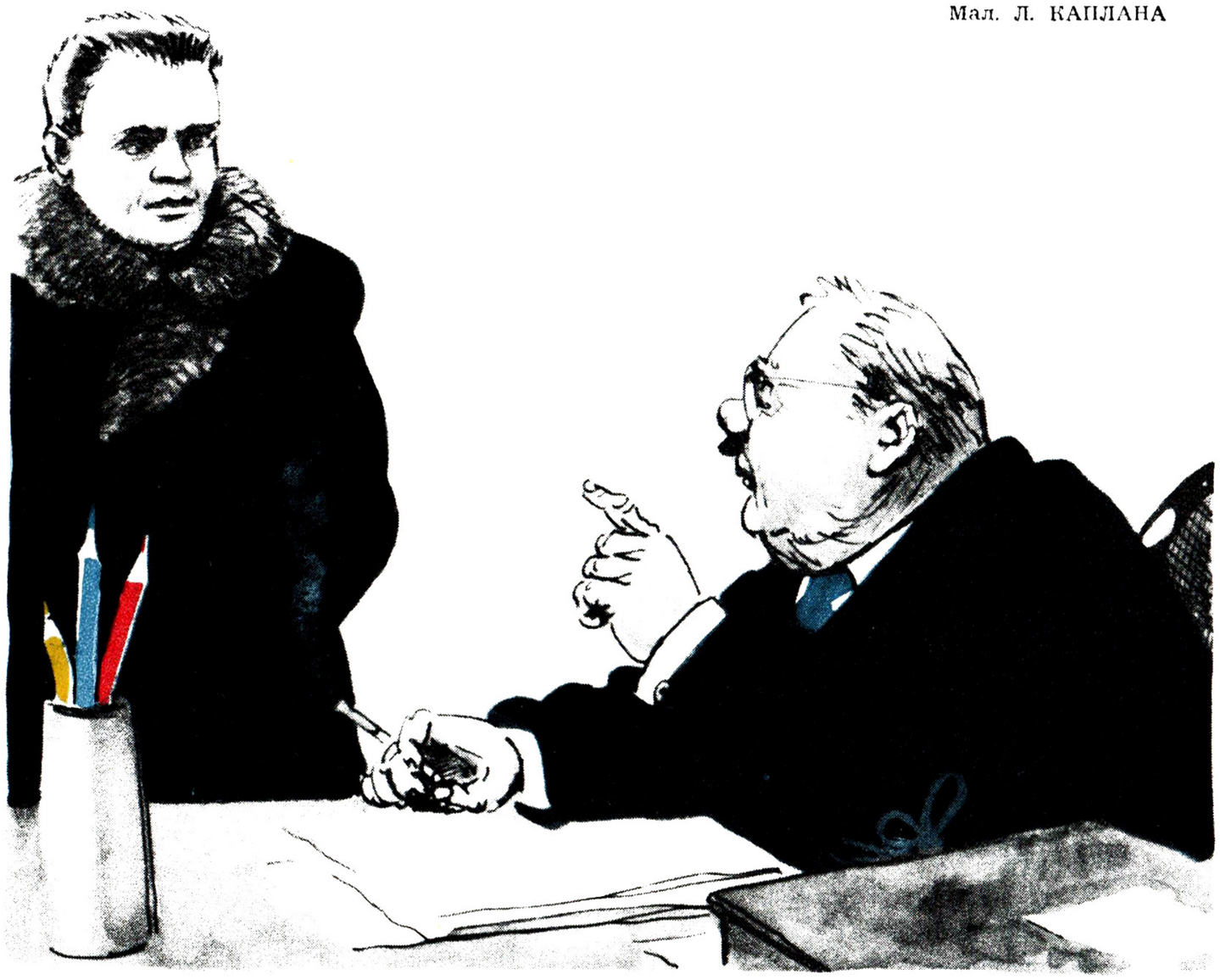

— Я міг би вам зараз сказати «ні»... Але краще зайдіть завтра.

Перець

НЕДОДАВИЛИ

Колгосп «Перемога», Краснокутського району, Харківської області, інтересується такою справою. Він здав на олію соняшник на Козіївську і на Краснокутську олійниці. Соняшник однаковісінький.

І що вийшло?

На Козіївській олійниці із соняшника вийшло олії 25,8 процента і макухи 35 процентів, а на Краснокутській — олії 22,9 процента, а макухи — 29 процентів.

На десяти тоннах соняшника на Краснокутській олійниці колгосп недобрав 290 кілограмів олії та 600 кілограмів макухи.

— Чому так? — цікавиться колгосп.

Ясно чому: на Краснокутській олійниці соняшника недодавили. Давили-давили, кректа-ли-кректали — не капає олія. Нема силóв!

Ще й досі крекчуть!

Твердий для краснокутян соняшник! А колгосп не додумався, очевидно, розмочити!

ГРОШАМ ЛИХО...

У жовтні року 1946-го між дирекцією заповідника «Києво-Печерська лавра» і начальником музейного управління Ліснєвським Ю. А. було укладено договір. Начальник зобов'язався написати путівник по заповіднику, дирекція — заплатити 5 тисяч карбованців за путівник.

Через місяць дирекція виплатила начальникові 3 тисячі карбованців. Начальникові це, як видно, дуже сподобалось. Через півроку він повідомив, що путівник уже майже готовий і попросив видати йому ще півтори тисячі карбованців. Дирекція гроші видала...

Покотилися дні за днями, роки за роками. Настав рік 1951-й. А путівника заповідник так і не одержав.

Наказом Комітету в справах культосвітніх установ т. Ліснєвський був зобов'язаний або дати путівник, або повернути грошики.

Перше для автора путівника виявилося надто важким, друге — ще важчим. Він не дав жодної сторінки і не повернув жодної копійки.

Дирекція ще раз вирішила догодити своєму керівному авторові: уклала новий договір, яким продовжила термін виконання роботи до квітня 1953 року. Але й довгожданий квітень не приніс жодної сторінки й жодної копійки.

Що вже та дирекція не робила з музейним начальником своїм! І скарги на нього до міністерства посилала, і в народні суди позови подавала. Але все це — як горохом об печерсько-лаврський мур...

Борг, звичайно, не завжди гріх. Той, кому доводиться десь заборгуватись, не викручується, а розплачується. Це — як правило.

А начальник музейного управління Ліснєвський, очевидно, вважає себе винятком з цього правила. І не просто винятком, а рідкістю.

І не якою-небудь рідкістю, а музейною!

По пєдах

ОСТАННІЙ «КОНЦЕРТ» М. ПІВТОРАДНІ

У торішньому десятому номері журналу «Зміна» було вміщено нарис-загадку М. Півторадні «Осінь прийшла» з підзаголовком: «Прочитайте цей нарис і знайдіть у ньому 8 помилок, які суперечать законам природи».

Читачі той нарис читали, помилки шукали. Один знайшов п'ять помилок, другий — шість, третій — усі вісім...

І аж оце недавно один з читачів «Перця» знайшов у тому нарисі... дев'яту помилку. Він виявив, що замість підпису «М. Півторадні» під нарисом повинен був стояти підпис «М. Білоусов», бо Півторадні переписав з журналу «Огонек» (№ 39, 1949 р.) нарис «Лісовий концерт закінчено». Для «Зміни» він вніс до нього дуже незначні зміни.

Користуючись нагодою, ми хочемо теж загадати загадку читачам:

— Прочитайте, шановні товариші, цю замітку і знайдіть помилку в реченні:

«М. Півторадні — не плагіатор».

Задачі та головоломки

Задача № 1.

Під час дощу дах семирічної школи, збудованої торік у радгоспі «Приазовський» (Сталінська область), пропускає в середньому за годину 12 відер води. Сталось це тому, що школу замість шиферу тимчасово вкрили толем. Міністерство радгоспів УРСР торік тричі обіцяло виділити шифер, а дах все тече, школа руйнується. Запитання: яку репутацію матимуть у радгоспі обіцяльники з міністерства?

Відповідь: підмочену.

Задача № 2.

Колгосп ім. Тельмана, Витязівського району, Кіровоградської області, переказав райконторі зв'язку 12.140 карбованців на будівництво радіовузла. Радіовузол мав заговорити ще 1 травня, але й 31 грудня він не поздоровив колгоспників з Новим роком.

Узнати: що ж будуть говорити керівники райконтори зв'язку, коли їх запитають, чого мовчить радіовузол?

Вісник з перцем

У ШКОЛІ І ДОМА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Скільки томів написав, а читачі кажуть — поверхово...

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

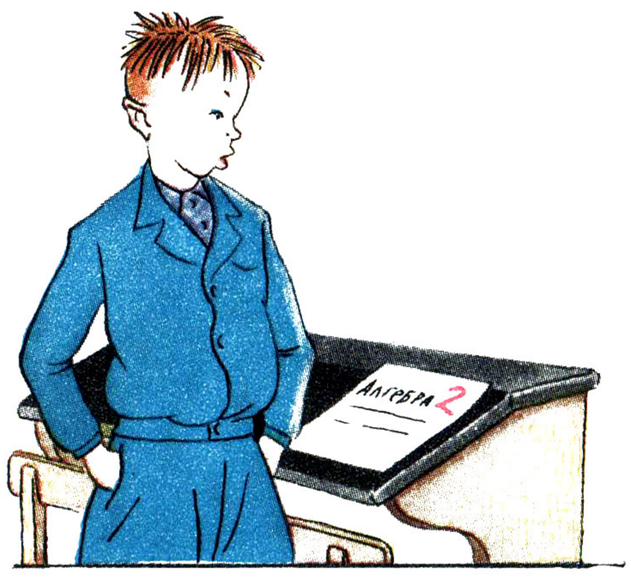

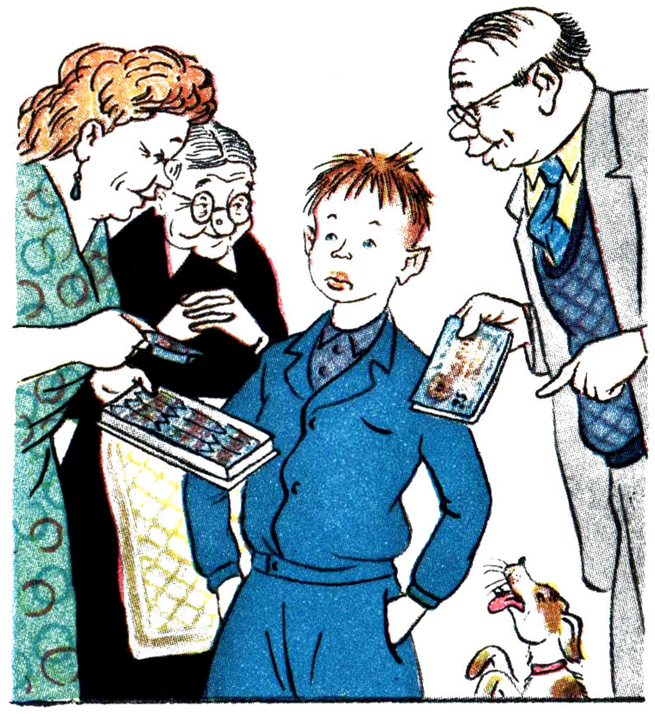

Двійка і трійка.

Мал. Л. БОЙКА

— А в крамниці сказали, що сорочка неповторного забарвлення.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Молодий чоловіче, уступіть, будь ласка, місце, в мене дуже болять зуби...
— Так не ноги ж!

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ЖЕРТВА ПІДЛАБУЗНИЦТВА

ПОШТА ПЕРЦЯ

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Існує порядок: коли на станцію прибуває вантаж, залізничники негайно дають про це знати тому, кому його адресовано. Такий порядок заведено скрізь на залізниці, тільки не на станції Біла Криниця.

Коли сюди прибуває вантаж, його кладуть у пакгауз і ждуть. Ждуть день, і два, і п'ять, і десять днів, аж поки власник вантажу якось сам не довідається і не примчить за ним на станцію. А коли він вже туди приїжджає, йому викладають рахунок: плати штраф за несвоєчасне одержання.

Так уже бувало не раз з багатьма клієнтами станції Біла Криниця.

Так, по-бюрократичному, обійшовся й з нами начальник станції т. Косинов зовсім недавно, коли на адресу нашої Н.-Воронцовської МТС прибула партія дискових лущильників.

Свої механізми ми, звичайно, забрали і будемо ними лущити стерню. Одного тільки жаль: що не можна їх пристосувати ще й для вилущування бюрократизму.

ЧЕПИНСЬКИЙ,
секретар парторганізації МТС.

Ново-Воронцовська МТС, Херсонської області.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Зворушливу турботу про підготовку радіооператорів рибопромислових суден виявило недавно Міністерство рибної промисловості УРСР.

Воно поділилося з нашою Вилківською рибопромисловою школою апаратурою своєї центральної радіостанції.

Не знаємо, що міністерство залишило собі, але нам воно відправило ні до чого не придатний перфоратор, нікому не потрібний ондулятор та різне інше устаткування, яке цілком годиться для здачі в металолом.

І за все це міністерство одержало від школи 5.600 карбованців.

Передай, Перче, Міністерству рибної промисловості наше спасибі за такий цінний подарунок. Може, хоч тобі воно відповість: «Ні за що» Бо на всі наші подяки воно жодним словом не відгукується. Мовчить, як риба!

С. МЕЖЕННИКОВ.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Допоможи, друже, керівникам республіканського тресту «Укрторгбуд» Міністерства торгівлі УРСР вивчити географію. Товариші з тресту і самі прагнуть оволодіти цією наукою, але роблять вони це коштом держави.

Сталінське будівельно - монтажне управління тресту за розпорядженням з Києва недавно відправило автомашинами 60 тонн цементу Дніпропетровському, Запорізькому і Ворошиловградському будівельним управлінням. А ми самі одержуємо цемент залізницею з Амвросіївки і Дніпродзержинська. Кому потрібні ці зайві перевозки, розвантаження - навантаження - перевантаження?

Воїстину, відстань від Дніпродзержинська до Дніпропетровська значно менша, ніж відстань між деякими розпорядженнями «Укрторгбуду» і здоровим глуздом!

О. ОЛЕНКО.

м. Сталіно.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

У жовтні 1954 року Данило-Балківська МТС відправила Кіровоградському вагоремонтному заводу на ремонт вимірювальні прилади. Спочатку все йшло як слід. Адміністрація заводу була така люб'язна, що навіть не відмовилася одержати гроші за ще непочату роботу. Але на цьому люб'язність і закінчилась. Торік наш представник двічі їздив на завод, але повертався ні з чим. Коли він поїхав утретє, йому відповіли, що прилади завод загубив і в 1955 році поверне МТС інші. В МТС — ремонт, в МТС без приладів, як без рук, а 1955 рік тільки-но почався. Отже, Кіровоградський вагоремонтний завод з поверненням загубленого не поспішає.

Чи нема в тебе, Перче, такого мірила, яким можна було б визначити міру безвідповідальності керівників Кіровоградського вагоремонтного заводу?

ЗАРВАНСЬКИЙ,
механік-контролер.

Кіровоградська область.

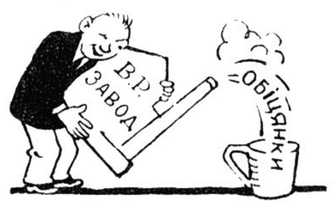

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У Перці № 22 за 1954 рік було вміщено листа З. Цейтліна про бюрократичну тяганину в нарсуді 2-ої дільниці Кіровського району м. Дніпропетровська.

Як повідомило редакцію Дніпропетровське обласне управління Міністерства юстиції, факти, наведені в листі, ствердились. За припущення тяганини народного суддю 2-ої дільниці т. Цибенка попереджено, а секретаря нарсуду Карпухіну з роботи знято.

★ Головний інженер Велико-Янисольської МТС (Сталінська обл.) т. Чотій оточив себе на роботі родичами. Про це розповідалося у фейлетоні «Чотійська МТС» (Перець № 23 за 1954 р.).

Бюро Великоновосілківського райкому партії, обговоривши цей фейлетон, визнало його правильним. Дружину головного інженера Чотія з посади головного бухгалтера МТС звільнено. Завідуючого гаражем Балжі з роботи знято. Директорові МТС т. Лунєву запропоновано вирішити питання про роботу в МТС інших родичів Чотія.

★ У фейлетоні Остапа Вишні «Про ситників та решітників» (Перець № 24 за 1954 рік) розповідалося про те, що штати адміністративно-технічного персоналу Харківського заводу ім. Фрунзе занадто роздуті.

Як повідомив редакцію Харківський міськком КП України, критика журналу визнана правильною. Дирекція заводу розробила заходи до скорочення на 1955 р. штатів адміністративно-технічного персоналу заводу.

★ У тому ж номері журналу, в замітці «Загублена дорога чайна ложечка» повідомлялося про безладдя в їдальні № 1, яка обслуговує учнів Червоноармійської середньої школи ім. Лізи Чайкіної (Запорізька область). Після виступу Перця завідуючого їдальнею Боголюбова з роботи знято.

★ Читачі Перця повідомили редакцію про погану організацію навчання у Ворохтянській зооветеринарній школі і про те, що дирекція цієї школи не піклується про побут учнів.

При перевірці факти ствердилися. Станіславське обласне управління сільського господарства оголосило сувору догану з попередженням директорові школи т. Бизову і завідуючому учбовою частиною т. Дрилевському. Бухгалтера школи Чорного з роботи знято.

★ Мешканці с. Попівки, Іванівського району на Ворошиловградщині, поскаржилися Перцю на завідуючого сільською крамницею Рожка М. П., який дуже рідко відкривав крамницю.

Як повідомив голова правління Ворошиловградської облспоживспілки т. Калюжний, Рожка з роботи знято.

★ Молодь с. Баківці (Н.-Стрілищанський район, Дрогобицької обл.) поскаржилася на незадовільне кінообслужування села. Як повідомив начальник відділу кінофікації облуправління культури, за несумлінне ставлення до кінообслужування сільського населення завідуючого райвідділом культури Козачка з роботи знято.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

В селі Ново-Троїцькому торік побудовано новий інкубаторій.

Коротка історія цього інкубаторію така.

Проект його складено було в Херсоні. Стіни планувалося робити з пиляного каменю. Підрядчики-молодчики під невсипущим наглядом техніка-будівельника з райвиконкому т. Осипченка спорудили стіни з сирого саману. Акт прийомки готового інкубаторію підписали інженер обласної контори інкубаторних станцій т. Долбанін, керуючий конторою т. Новицький та інші.

Потім наступила та чорна хмара, з якої став дощ накрапать. Протік дах, промокли стіни, дошки на стелі попрогиналися,— 192 тисячі карбованців, витрачених на споруду, заплакали гіркими сльозами.

— Та це ж курям на сміх! — вигукують люди, дивлячись на розкислий інкубаторій.

Ой ні, дорогий Перче! Не до сміху буде мокрим курчатам в цьому дорогоцінному курнику.

Д. МИКОЛАЄНКО.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Тяжко-важко жити розкрадачам державної власності в нашому районі.

Чому, спитаєш? Та тому, що в Ренійському райкомі партії сидять суворі люди і караючою десницею вершать суд правий над розкрадачами. От, наприклад, директор радгоспу «Ренійський» Вакулик і старший зоотехнік Бочкарьов не встигли яких-небудь 3000 кг радгоспівського вина розбазарити і згноїти 20 тонн картоплі, як їх уже викликали на бюро райкому.

— Розбазарюєте?! Гноїте?!

— Та ми...

— По очах видно, що розбазарюєте!

— Грішні...

— Так майте ж! Тобі, Вакулик, догану, а тобі, Бочкарьов... — і пальцями перед носом отак махмах...— дивись мені! Ну, йдіть з богом, та не розбазарюйте більше.

Скажи, Перче, хіба після такої кари можна жити спокійно? А от живуть же якось люди...

Г. БАГРИН.

Ренійський район Одеської області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 4 (303) (на украинском языке). Підписано до друку 9.II. 1955 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 02407. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 450. Тираж 125 000 прим.

Відсканував Олександр Лебедєв
опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

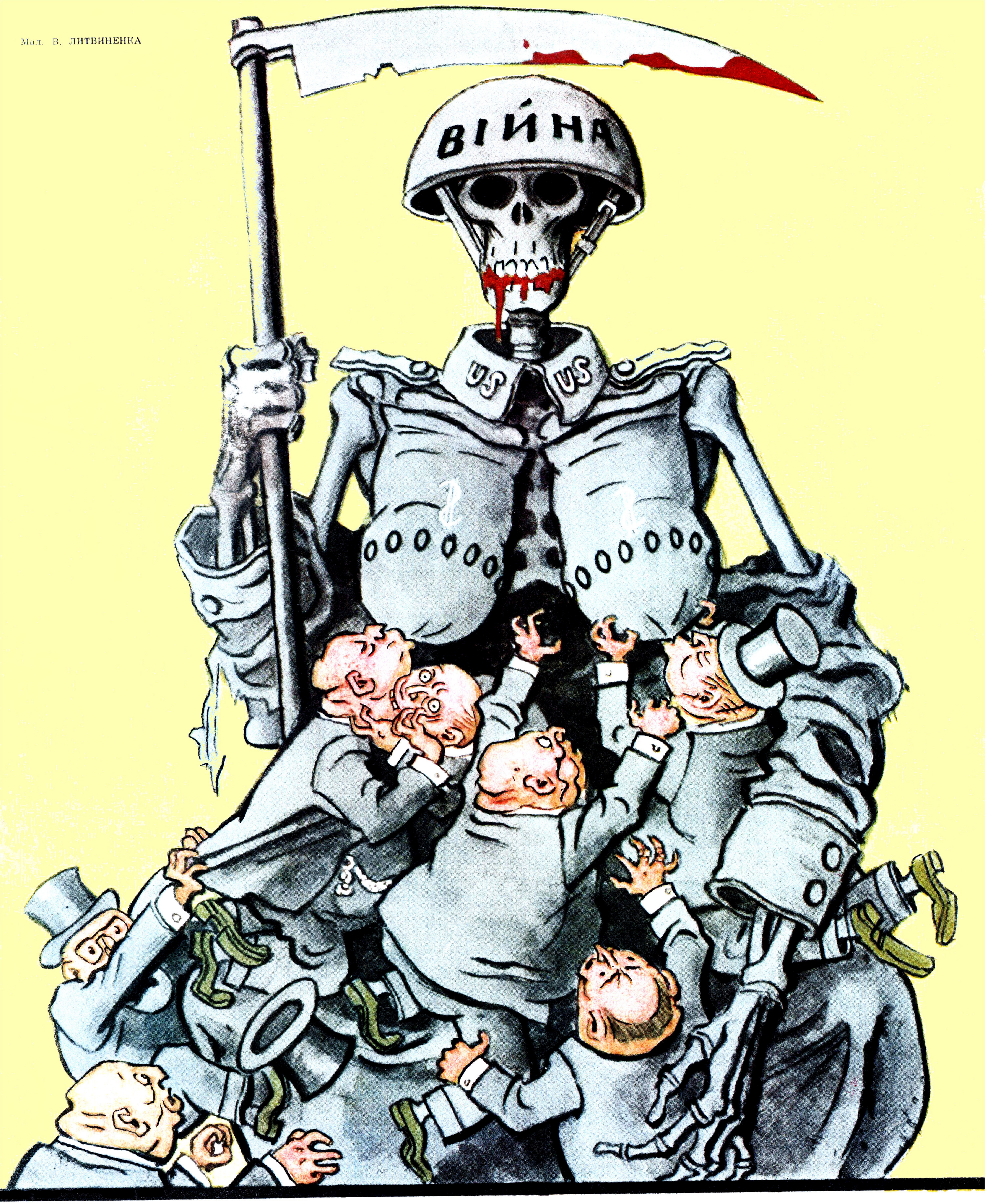

ГОДУВАЛЬНИЦЯ